

Europa-Parlamentets formand Roberta Metsolas tale på Det Europæiske Råds møde den 23.-24. juni 2022 i Bruxelles

De seneste måneder har været en svær tid. Vi står over for et aggressivt Rusland, der har flået spillereglerne i stykker. Hver stat – og hver leder – er under et uhørt pres, der skyldes flere faktorer:

- inflation på et niveau, vi ikke har set før;
- en energikrise affødt af faldende udbud og stigende omkostninger;
- knaphed på fødevarer, der skaber en reel fare for en verdensomspændende hungersnød;
- de stadig mere tyngende sociale følger for samfundets mest udsatte – netop som vi træder ud af to års pandemi;
- store markedsudsving, med deraf følgende ustabilitet;
- og russisk desinformation, der bærer ved til populismens, nationalismens og isolationismens bål.

Dette er et tidspunkt, hvor vi må stå sammen. Vi har ikke valgt at stå her på dette tidspunkt, men vi har heller ikke noget andet valg end at blive stående.

Jeg ved, at der ikke er nogen nemme svar eller nemme beslutninger, men der er dog forkerte svar og forkerte beslutninger, og det er dem, vi skal undgå.

Det ville således have været en historisk forkert beslutning, hvis vi i dag ikke havde givet Ukraine og Moldova kandidatstatus, eller Georgien et klart perspektiv.

Kandidatstatus

Denne beslutning var berettiget, nødvendig og mulig, og jeg glæder mig over at se, at der her i denne kreds hersker konsensus derom. Denne dag vil gå over i historien!

EU-medlemskab vil ikke ske fra den ene dag til den anden, og vi har aldrig foregivet andet, men kandidatstatus vil sætte skub i en massiv reformdagsorden, der giver adgang til programmer og, vigtigst af alt, vil omsætte håb til håndgribelige fremskridt for dem, der i dag lider i Ukraine og dem, der ser bekymret på fremtiden i Moldova. Og vi skal gøre det klart, at dette ikke blot er et symbolsk skridt, men vil være med til at styrke både EU, Ukraine og Moldova. Det vil vise vores befolkninger såvel som deres, at vores værdier ikke blot er hul retorik, men at håb kan føre til resultater. Andre ventende lande – landene på det vestlige Balkan – skal også kunne se, at et sådant håb ikke er tomt. Tiden er inde.

Krigstræthed

Det vil også være forfejlet at tro, at den offentlige mening fortsat vil være drivkraften bag vores støtte til Ukraine, eller at undervurdere omfanget af russisk indflydelse. Vi må erkende, at den udmattelse, som inflationen afstedkommer, er ved at slå igennem, og vi ser talrige tilfælde af, at de sociale og økonomiske følger svækker borgernes udholdenhed; det er vi nødt til at træde stærkere op imod. Vi er nødt til at gendrive den fremstilling, som udgår fra Kreml, og ikke bidrage til den frygt, der herfra spredes.

Det er ikke den grønne pagt, der presser priserne op eller skaber en inflation på op mod 20 %. Det er ikke vores sanktioner, der påvirker købekraften. Denne misere skyldes, at Kreml ønsker mere indflydelse. Den skyldes, at Kreml ønsker at betrygge sig med vasalstater. Den skyldes, at man i Kreml tror, at demokratiet er skrøbeligt og svækker en stat. Vi ved, at det modsatte er tilfældet.

Klima og energi

Det ville være en forkert beslutning at trække i land hvad angår vores klimamål på mellemlang og lang sigt. Det er absolut nødvendigt, at vi frigør os fra russisk energi, sætter en stopper for europæiske energienklaver og sikrer vores energiuafhængighed – for hvordan kan man ellers tale om strategisk

autonomi? Vi kan tilsvarende ikke trække i land hvad angår det løfte, vi har givet til en hel generation. Dette handler om sikkerhed, men tillige om miljøet. Jeg appellerer derfor til, at de umiddelbare løsninger, der vælges på kort sigt, ikke ender med at blive normen på mellemlang sigt.

Inflation og de sociale og økonomiske virkninger

Det vil være halsløs gerning at afskrive bekymringerne om stigende leveomkostninger og inflation som et forbigående fænomen eller at antage, at det ikke vil blive værre. I mange lande har man endnu det værste i vente. Vi har brug for en stabil, klar og fælles tilgang, der viser, at vi alle er i samme båd. Der findes ingen løsning på de sociale og økonomiske indvirkninger, vi står over for, som det enkelte land kan formå alene. Alle muligheder må afsøges.

Sanktioner og bistand til Ukraine

Samtidig er vi nødt til at fremskynde tilførslerne af militær, humanitær og finansiel bistand til Ukraine. Og vi er nødt til at tage videre skridt hvad sanktionerne angår.

Sanktioner er et nyttigt redskab, hvis de implementeres korrekt, og vi er derfor nødt til at tage hul på næste pakke, lukke smuthullerne og udvide tiltagene, hvor det er nødvendigt. Og det *er* nødvendigt, for Rusland satser på, at vi giver fortabt først. De satser på, at de ved at lægge pres på vores samfund kan så splid i vores rækker, så de kan trække os tilbage til en verden med indflydelsessfærer og jerntæppe. En verden med "os" mod "dem", og hvor magt er ret. Europa er nået for vidt til, at vi kan lade det ske, og presset på Rusland stiger jo også.

Fødevarerikkerhed

Vi skal gendrive den russiske propaganda, der på forløjet og kynisk vis skyder skylden for den truende fødevarerkrise på Ukraine eller EU's sanktioner. Den skyldige her er helt og aldeles aggressoren.

Jeg ønsker i den forbindelse at rose Kommissionen og medlemsstaterne for deres initiativ til "solidaritetsbanerne". Disse bør udvides, og de logistiske flaskehalsproblemer løses.

Migration

Vore blikke er rettet mod øst, men vi må heller ikke undervurdere den indvirkning, som krigen vil få på vores sydlige nabolande. Vi må stå klar til at hjælpe, og vi skal undgå at blive taget på sengen, når migrationsstrømmene igen tager til. Jeg frygter, at vi snart vil stå i en situation, der er helt og aldeles forudsigelig, men hvor vi igen vil vise os håbløst uforberedte. Vi råder over løsningsmuligheder, som vil kunne stå os bi i denne altfavnende krisesituation, hvor sårbare mennesker bruges som brikker i det geopolitiske spil.

Europas fremtid

Om Europas fremtid vil jeg sige: Vi skal være ambitiøse. Vi kan styrke Unionens kapacitet til at handle på vitale områder såsom sundhed, energi, forsvar og grundlæggende værdier. Parlamentet står klar til at gøre sit, som det fremgår af vores to beslutninger. De bør ikke ignoreres. Det næste, logiske skridt er at afholde et konvent. Jeg er klar over, at nogle i denne kreds er tilbageholdende, men det er på denne måde, at vi kan holde samtalen om det europæiske projekt i gang. Vi skal være parate til at se på, hvordan vi fungerer, og hvordan vi kan forbedre os.

Europa-Parlamentet er rede til at tage disse udfordringer op. Og det er rede til at gøre det sammen med de andre EU-institutioner og medlemsstaterne.